

РЕШЕНИЕ

№ 4524

гр. София, 21.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 07.10.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Маруся Йорданова

при участието на секретаря Ани Андреева и при участието на прокурора
Златева, като разгледа дело номер **3527** по описа за **2011** година докладвано
от съдия Аглика Адамова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 АПК вр. чл. 63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда” срещу решение
на СРС, НК, 3 състав по нахд 6606/2010г., с което е отменено наказателно
постановление № 22-2201429 от 10.02.2010г. на директора на дирекция „Инспекция по
труда” [населено място] за налагане на П. К. К., в качеството му на управител на
[фирма] глоба в размер на 2500 лв – административно наказание по чл. 415, ал.1 КТ.
Като касационно основание се сочи нарушение на закона и необоснованост.
Касаторът твърди, че не е налице нарушение на административно-производствените
правила при съставяне и връчване на акта за установяване на административно
нарушение. Поддържа, че правилно е ангажирана отговорността на физическото лице,
което е следвало да предприеме действия по изпълнение на дадените задължителни
предписания.

Ответникът по жалбата – П. К. К. оспорва жалбата.

Прокурорът счита жалбата за неоснователна.

Съдът, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди наведените касационни
основания, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена в срок.

Разгледана по същество, е неоснователна.

С обжалваното решение на СРС, НК, 3 състав по нахд 6606/2010г. е отменено
наказателно постановление № 22-2201429 от 10.02.2010г. на директора на дирекция

„Инспекция по труда” [населено място], с което на П. К. К., в качеството му на управител на [фирма] е наложена глоба в размер на 2500 лв – административно наказание по чл. 415, ал.1 КТ.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, нито абсолютната погасителна давност за административно-наказателното преследване.

Не са налице посочените в жалбата касационни основания. След обсъждане на събраните доказателства СРС е възприел фактическата обстановка, описана в акта за установяване на административно нарушение. Съдът е приел въз основа на обсъдените писмени и гласни доказателства, че предписания по спазване на трудовото законодателство, дадени по протокол за извършена проверка от 26.09., 13.10.2009г. и 16.10.2009г. не са изпълнени. Счетено е обаче, че няма данни АУАН да е бил предявен, подписан от нарушителя или да е била обезпечена възможността му да депозира писмени възражения. Освен това е прието, че неправилно е била ангажирана личната административно-наказателна отговорност на конкретното физическо лице за изпълнение на предписание, чийто адресат е работодател или длъжностно лице.

Настоящата инстанция споделя изводите на районния съд за отмяна на наказателното постановление. От представените от касатора пълномощни е видно, че лицето Р. Б. е било упълномощено да получава кореспонденция от името на МДКЦ Б. АД, а не от името на П. К. К. като физическо лице. Освен това, разпоредбата на чл. 416, ал.3 КТ допуска изпращане на АУАН по пощата само ако е било невъзможно актът да се връчи лично и срещу подпис на нарушителя. Обстоятелството, че наказаното лице не се е явило за съставяне на акта, не е равнозначно на невъзможност за връчване. По преписката липсват данни лицето да е търсено лично, за да му бъде връчен актът след съставянето му. Поради това правилен е изводът, че в хода на административно-наказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, които са засегнали правото на защита на наказаното лице.

Освен това, адресат на предписанията по спазване на трудовото законодателство е работодателят. В АУАН и НП по никакъв начин не е разграничена отговорността на работодателя, на длъжностното лице по смисъла на § 1, т.5 ДР КТ и на членовете на Съвета на директорите на акционерно дружество. В самия акт и в постановлението никъде не е споменато в кое от трите посочени качества е наказано лицето. Посочено е само, че той е управител на дружеството, което дори не е вярно. За да бъде обаче едно лице административно-наказателно отговорно по чл. 415 КТ, то трябва да има качеството или на работодател, или на длъжностно лице по смисъла на КТ. При това както актът, така и наказателното постановление следва да съдържат мотиви защо е счетено, че съответното лице има това качество. В противен случай съдебната проверка за законосъобразност е невъзможна.

Не може да възникне административно - наказателна отговорност за изпълнителния директор и членовете на съвета на директорите, както и за управителя, в качеството им на физически лица, тъй като не те осъществяват дейността на управляваното от тях дружество. Всички техни действия и бездействия се осъществяват в качеството им на управителни органи на дружеството и са от името и за сметка на последното, а не са от тяхно име и за тяхна сметка. Всички последици от дейността им настъпват за дружеството, а не за тях. Вярно е, че съгласно чл. 24, ал.2 ЗАНН за административни нарушения, извършени при осъществяване дейността на предприятия, учреждения и организации, отговарят работниците и служителите, които са ги извършили, както и

ръководителите, които са наредили или допуснали да бъдат извършени. Относно ръководителите, законът предвижда допустителство и подбудителство, които са наказуеми, само ако това е изрично предвидено в съответния нормативен акт - чл.10 ЗАНН. В случая в чл.415 КТ не е предвиден състав за допустителство, поради което чл. 24, ал. 2 ЗАНН не се прилага, с оглед императивния характер на чл. 10 ЗАНН.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон и нарушения на процесуалните правила. Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата и доводите на страните.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното Административен съд София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение на СРС, НК, 3 състав по нахд 6606/2010г.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.